

Ὅρισε κ' ἄλλα πρόσωπα πολὺ σημαντικά,
 ποὺ καρτεροῦν παρόσημα νὰ πάρουν Ἀγγλικά.
 Μπάρτ ἄν, φίλοι μου, ριχνεῖ τὸ σέϊ δάτ, λυποῦμαι
 ὡσάν ἱππότης ποῦμαι
 νὰ σὰς εἰπῶ πῶς ἀφείδως πρὸς δούλους δὲν σκορπίζονται
 ὡσάν τῶν Ρωμηῶν καὶ τ' Ἀγγλικά,
 ἐν τοῦτοις μοῦτρα μερικὰ
 δὲν πρέπει ν' ἀπελιπίωνται.

Κατάλαβα τὸν πόνο σας κ' ἐκεῖ ποῦ πρέπει μίλησα...
 τρεῖς χαιρε, φέρου Κουνί, φανταστικὴ Βασιλοῦσα.
 Σὺ κουρεμμένους ποιητὰς καὶ μαλλιαροὺς ἀπέτισον,
 ποῦ νόμφην σ' ἔβαλε χρυσὴν ὁ ποιητὴς ὁ Τέννυσον.

Σὺ κῆνταξε τραγῶδα σου Ρωμηῶν πολιτισθέντας,
 μ' ἐκεῖνα τὰ φαῖβουλόκ σχεδὸν ἐξαγγλιθέντας.
 Ὑμνεῖτε τὴν Βασιλοῦσαν τῶν Ἀγγλων ἐν φδαῖς,
 ἰδέτε τῶν ἀγγλίζοντα κ' ἐμὲ τὸν Κιρινέζο...
 μὰ δὲν ὑπάσχει θέαμα νὰ μάλλιστ' ἀπὸδες
 παρὰ νὰ βλέψη τὸν Ρωμηὸ νὰ κῆντ' Ἐγγλέζο.

Βασιλοῦσα φανταστικὴ
 γὰ κῆνταξε κ' ἔδω κ' ἐκεῖ.

Κι' ὁ τελευταῖος ὁ Ρωμηός, Βασιλοῦσα, κ' ὁ πρῶτος
 Ἐγγλέζος θέλει νὰ γενῆ, κῆντ' Ἰρλανδοῦς καὶ Σκωτῶς.

Μὰ πόθος φλέγει πρὸ πολλοῦ κ' ἐμένα τὸν ζευζέκη
 νὰ τρώγω τοῦτοισι καὶ ρομφόρ, μπουντιγά καὶ μπιρτίκι,
 καὶ Χάθθ-Πάχι νὰ λαχταρῶ καὶ βουλεβράτ' ἀνέσους,
 κ' ὀμίχλην καὶ περιλάττον σὰς δρχὰς τὸν Ταμέσως.

Ν' ἀκούσω λόγους ἤθελα τῶν Ἀγγλων τῶν ἐγκριτῶν
 μέσ' στῶν Λόρθων τὴν Βουλήν καὶ μέσ' στῶν Κοινοτήτων,
 καὶ γὰρ Λανθόδουν νὰ μιλῶ, Μπάτφουρ καὶ Ροζμπιρῶ,
 κ' ὄχι γὰρ Κόντε Σκαρλιπῶ καὶ γέρο Θεοδώρῆ.

Πῶς ἤθελα δηρὸ φάσκελα, νὰ δώσω στὴν πατριδα μου,
 μ' Ἐγγλέζους νὰ φροντίσω,
 καὶ σὴν Ρωμηὸς σὲ δηρὸ Βουλὰς νὰ στεφῶν τὴν ἀρίδα μου,
 τὴν Ἄνω καὶ τὴν Κάτω.

Πῶς θέλω ν' ἀνακαταθῶ στῶν Ἀγγλων τ' Αἰ-λάφ,
 ἢ δὲ κυρία Φασουλῆ
 Λαῖδη τῆς Δόνιτρος θυγηλῆ
 μὲν νὰ καταδέχεται τὴν Δούμισσαν τοῦ Φάιφ.

Σὲ δέχεται, Βασιλοῦσα, τῶν πόλεων ἢ πόλις,
 κ' ἐμεῖς οἱ δύο ρήτορες ἐξώλιες καὶ προώλιες.
 Ἐλοῦ κ' Ἀυτοκρατοῦρισα μὲς στῆς Ἀυτοκρατοῦρισας...
 ἰζῆτω, γῶντ' οὐτὶρ δι Κουνί... καὶ πάλιν κωλὸς ὤρισες.

Κι' ὁ Περικλέτης προσφώνων
 τὴν Ἀναστῶν τῶν Βρεττανῶν.

II. — Κι' ἐγὼ, ἔξιλος πολίτης,
 οἱ τιμῶ καὶ σὲ λατρεῖω,
 καὶ τὴν ἔνωσιν τῆς Κρήτης
 μὲ λαχτάρα σοῦ γυρεῖω.

Κι' ἐγὼ οὐκίβω μ' ἄρδ' στὴν λάμπριν τῆς Κορώνας τῆς τρανῆς,
 δῶστε μὰς τὴν Κρήτην τέλος,
 καὶ σὸ θέρωσον κωλὸς
 δὲν θὰ βγαίη Βενιζέλος.

Χέλ, Βασιλοῦσα χρυσῆ,
 κ' ἀπὸ τῶν ψηλῶ σου θρόνο

κῆνταξε μὲ λίγο πόνο
 τὸ πολίπαθο νηοί.

Κῆν ἢ φίλη μας Ἐδρώπη θὰ τὸ δώσω μὲ κωλὸ,
 κῆν κ' ἐμεῖς μὲ Γκρά τουφεμὸ δ' ἀνεβουίμε στὸν Τρελλό.

Δῶστε τέλος στὴν μεγάλην τῶν αἱμάτων τραγῶδιαν, ἢ
 στέμματα λαμπρῶν ἀντέρων,
 κ' ἢ πατρίς τῶν ελευθέρων
 νὰ γυρεῖσιν πρὸς τὸν Μπάτφουρ τὸν γνωστοῦν Ζουρλομανδῶν,
 δῶρον πρὸς τὴν Ρωμηοῦσιν τὸ ποτὲ Σαλοβουρδ
 σὴν τὴν ἐπῆσας μὰ μέρη τοῦ πολέμου τὸ μπουρί.

Χιαρ' Ἀνασσα τῶν Ἀγγλων κ' ἀδελφὴ τοῦ Βασιλῆα,
 τί χαιρετισμοὺς σοῦ στέλλει κ' ἢ παρόρηνα κωπελῆ.

Πῆς καὶ σὺ στὴν Ἐγγλιτέρα
 νὰ τὴν δώσουσ' στὴν μητέρα,
 κωλὸς τοῦς νὰ μὴ σαλιεῖ
 καὶ παντοῦ νὰ βουλεβράτ' ἀνοχὸν
 προκοπὴ καὶ φρονιμῆ.

Νὰ μὴν ἔχουν συμφοροῦσις,
 καὶ Ζουρλομανδῶα χεῖρις
 νὰ μὴ γίνεται καμῆμῆ.

Καλῶς μὰς ἤλθες, Ἀνασσα τῶν Ἀγγλων εὐθαλῆς,
 κ' ὁ κορωνάτος ἀδελφός, ὁ τόσον προσφιλές,
 ποῦναι δικὸς μας Βασιλῆας,
 κῆντ' ἰσοχρῆ τῆς Πασγαλιῶς
 μὲ τῆς Ἀδελῆς τοῦς προθυχῶτας κ' ἴδιο τὰρχοντικὸ του
 σπῆδες ταῦν ἀσκρατιῶν καὶ σπῆδῶν τὸ δικὸ του,
 κ' ἔπειτα δίδει πρὸς αὐτοὺς προστάγματ' ἀσθηρὰ
 κ' ἔπειτα στὸ Παλάτι του γυρεῖ κ' ἰσοχρῆ μὰ χαρὰ.

Φ. — Ἀὐτὰ ποῦ λές Ἐλληνοῖτι
 ἔκω νὰ τῶρα κ' Ἀγγλοῖτι.

Δι Κῆν μ' ἄρδ' δι ἔγκς ὄρ χῆς σὸλτ' ἔρερ
 ἐντ' ἄρδ' τὸ δὲμ χῆς αἰβιερ ὄρτερε.

II. — Ὅρτο νὰ γῆς μασοκάρ, κ' ἄμῶς ἐκωμῶσον
 νὰ φῆς κωμῆσις ματσοκῆσις ποῦτα τ' Ἀγγλικῶν σου.

Λέγει Φασουλάης ὁ δλάμης
 πρὸς τοὺς ἐκλωγεις τῆς Σάμης.

Σαμκοὶ καὶ Πυρρησιῶνοι, νῆα πάλιν ἐκλογῆ...
 καλοποθεντῶς σὰς εἶπαν, μὰ κωλὸς ἄς μὴν ἀρῆθ.
 Καὶ γὰρ νὰ φρονίη ποῦροι καὶ σωστοὶ Κεραλλοῖτις,
 ποῦ πιστοὶ στὸ φρόνιμά σας ἔχετε ψηλὰ τῆς μῆταις,
 ψῆφους στὸν Καρβαλιεράτο, ψῆφους στὸν Ποταμῆνο
 δῶστε μὲ τὸ παραπάνω,
 κ' ἀποστελλάτε τοὺς πάλιν μ' ἄρδ' ἡμιῶς ζηλευτῶς
 ὡς ἐγκῶρους καὶ γνησιῶς κ' ἀληθεῖς σας βουλευτῶς.

Καὶ κωμῆσις ποικιλίας,
 μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἐποῦ Τσιμωνίδη τρέξετε, κυρία καὶ κωπελίας,
 καὶ πάρε τοῦ μαλοκαῖου μ' ἐταξῶνταις διπρῆλίας.

Ἐποῦ Τσιμωνίδη τρέξετε, τοῦ Ζήση τοῦ γνωστοῦ,
 βιομηχάνου σημερον τῶντι θαυματοῦ.

Ὅμπερῆλαι δῶν τὸν εἰδῶν τῆς νέας ἐποχῆς,
 κομῆσις, λεπτινῆσις, καὶ τῶς ἀνοχῆς.

Σὰς βεβαῖδ, κυρία μου, πῶς μῆτ' στὸ Παρίσι
 δὲν βρισκονται παρόμοιαι διπρῆλαι σὴν τοῦ Ζήση.

Ὅδοξ Ἀλβίου... γῆγορα νὰ πῆτε διχῶς ἄλλο...
 ἔχει κ' ὑποκατάστημα στὸν Πειραιᾶ μεγάλο.